

VLADISLAV VLČEK

LOŮ

EDICE
PEVNOST

EDICE PEVNOST

VLADISLAV VLČEK

LOŮ

FANTASTICKÁ
ÉPOCHA

Copyright © Vladislav Vlček, 2018
Cover Illustration © Žaneta Kortusová, 2018
Cover Art © Lukáš Tuma, 2018
Czech Edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2018

ISBN 978-80-7557-141-0 (print)

ISBN 978-80-7557-578-4 (ePub)

ISBN 978-80-7557-579-1 (mobi)

ISBN 978-80-7557-580-7 (pdf)

Říká se, že člověk má být dobrý, spravedlivý a vytvářet krásu. Obtížná a složitá cesta.

Děkuji všem dobrým a spravedlivým. A též všem, kteří vytvářejí krásu prostřednictvím knih, hudby, filmů...

A děkuji mým prvním čtenářům. Jste skvělí, úžasní a nepostradatelní.

Část čtenářů mé první knihy, *Inkvizitora*, nebylo stále brouzdat po netu a pátrat, co je ta která věc zač – proto ty vysvětlivky s hvězdičkou.

Konec světa – ve vesmírném měřítku míněno planety Země – svého druhu skutečně nastal. Fakticky o něco později, než bylo předpovězeno kalendářem Mayů.

A způsobem, který nepředvídal snad nikdo. Možná Clifford D. Simak ve své knize *Město*.

Ale pojďme k počátku.

PŘED DEIRDRE

„Co je člověk, když žije jenom proto, aby spal a jedl? Nic víc než zvíře, nic víc. Ten, kdo nám dal tak velkou schopnost myslet, nazírat věci minulé a příští, zajisté nechtěl, aby božský rozum v nás zahníval a tlel.“

William Shakespeare, *Hamlet*

„Žít jen proto, abych žil, nic neznamená.“

Stargate

„Život je plný radostí, jen je najít. Ale ty jsi ztratil důvod, proč je hledat.“

Lubomír Černý

„Jupííí jupííí jéééj, až ustřelím si palici, kusy mozku barák vohoděěěj!“

Tak ale doprdele! Už dobrých dvacet minut jsem se snažil vymyslet kloudný popěvek a vytvořit rockový part, ale stále mi vycházela tahle srága!

Nic moc nápaditého, navíc na country melodii a rytmus. Country nemusím.

Ale není to tak blbý, jako hrdličky. Ten jejich stále se opakující nápěv hu-hůůů, hu-hůůů, navíc v moll... s tou umí zacházet jen Keltové a Skandinávci, rozhodně ne hrdličky a Rusové.

Žádná invence týkající se textu či melodie, do zblbnutí dokola hu-hůůů, hu-hůůů – sralo mě to už jako malého kluka a věkem se to nelepšilo. Proč ty opeřené hrmy nezkusí nějakou změnu – třeba v dur a hu-milujutě-hůůů, když už jsou symboly lásky?!

A že bych já nedal něco rockového a šmrncovního? Liame, ty kluku plný fantazie, vzpamatuj se a pojď do toho! Jupííí, jupííí... Doprdele! Snad mě omlouvá, že jsem ožralý jak sova pálená.

Měl jsem fakt hezké dětství. Skvělé, milující, mimořádně inteligentní a vzdělané rodiče a fajn bratra. Vystudoval jsem, zamiloval se, pak jsem se zamiloval znovu, poprvé se oženil a dostal překrásný dar v podobě dcery jménem Aingeal.

No, to manželství nevyšlo, rozvod, alimenty – pak nějaké ty vztahy, kratší či delší – zamiloval jsem se znovu a oženil se podruhé. Ani druhý pokus však nevydržel. Překvápko.

Pracoval jsem v různých oborech. Něco mě bavilo víc, něco méně, ale nic z toho mě nenaplnovalo, ač jsem byl vždy profesionál a svou práci odváděl k plné spokojenosti svých chlebodárců a tak, aby mě netrápilo svědomí.

Už od mala jsem chtěl létat, ale konkurence a finanční investice... Naser si, panáčku, naser, zůstaneš rýt tlamou v zemi.

Ale technicky vzato, hovno mi chybělo. Po obou rodičích jsem zdědil touhu po vědění, IQ slušný a mohl bych, tuším, být i chytřejší, kdybych

nebyl produkt nejrychlejší spermie, omámené mejdanovým rumem, což táta dodnes popírá.

Jsem v podstatě zdravý, opotřebením dané věkem a životním stylem se nepočítá. Po tátovi mám silné kosti a něco přes sto osmdesát čísel, váha okolo metráku a dost masa – ale protože mě cvičení moc nebaví a do posilovny se dokopu jen občas, poněkud mi začaly růst špeky, hlavně na břiše.

Vlasové folikuly se mi postupně přestěhovaly na jiné části těla, takže si zbytky dříve bujného hára holím a nechal jsem si narůst bradku.

Modrošedé oči a většinou zamračený obličej. Plus rozhodně nejsem klasický hezoun, ale každopádně nic lepšího než svůj ksicht na pokrytí přední strany své hlavy nemám.

Postavil jsem pěkný dům, místo syna mám dceru, a zasadil jsem poměrně hodně stromů.

Ten večer s country jsem se nacházel ve finálním stádiu dlouholetého vědeckého výzkumu z oboru sebepoznávání. Jedenáct let analýzy, jedenáct let neúprosně se zhoršujících depresí a pocitu marnosti, jedenáct let hledání řešení.

Někdy před třicítkou jsem se začal zabývat mučivými otázkami, které mi stále, s rostoucí intenzitou, vrtaly hlavou.

K čemu je můj život, quo vadis, jaký to má všechno smysl, proč tu jsem? Chodit do nějaké práce, abych měl co jíst, kde bydlet, do čeho se obléknout, občas si třeba koupit nějakou hračku – a k čemu?

I kdybych vyhrál v loterii a už nikdy nemusel pracovat, stejně by to zřejmě bylo o určité samoučelnosti. Zasraný, do svého vlastního ocasu zahryzlý had materie.

Ačkoliv – mít pár desetimilionů na kontě, to bych zkusit chtěl. Zbavit se mechanického otroctví, tedy makej, nebo chcípni hlady... Zbavit se ubíjející rutiny zaměstnání, nutnosti být devět a více hodin v práci, že pak na nic jiného není kloudně čas ani energie...

Třeba bych pak měl dost času v klidu někde na nějakém místě plném míru a pohody sedět s nohama na stole, přemýšlet a přijít na něco, co by mě odvrátilo od těch sraček, do kterých můj život směřoval. Možná.

Možná bych taky přišel na to, co jsem doopravdy zač, kam patřím, proč tu jsem, kam mám směřovat, jak mám žít, co bych měl dělat. Možná bych pak...

Ale budiž, to je spekulace, šťastná čísla mi moc nešla. Co dál?

Říkal jsem si, když už tady tvrdnu, že bych chtěl sloužit – něčemu vyššímu, smysluplnému, naplňujícímu. Ale čemu, kde, jak, jakou formou?

Dobře, stanu se knězem, budu pomáhat lidem. Ale když jsem to před pár lety řekl jedné své dlouholeté kamarádce, zasmála se, pak znovu, vlastně se smála docela dlouho.

„Ty nemůžeš být kněz. Beze srandy a bez ohledu na církev. Když mluvíš s Bohem, oslovuješ zároveň Buddhu, Jehovu, Ódina, Dia, Mitru, Brahmú, Raa, Isis, Istar, Eponu, Alláha a desít-

ky dalších. Tebe nikam nevezmou, spíš rovnou upálí.“

Dobře, půjdu někam, kde se válčí. Chránit slabé a pomáhat. No jo, ale kdo mě bude chtít? Jsem slušný střelec, ve zbraních a technice se vyznám, jsem obstojný amatérský pilot a létání miluji, ale to je asi tak všechno – čtyřicítka je tady a můj armádní výcvik, ač důkladný, leží hluboko v minulosti a nikdy jsem se tím neživil.

Mám astma, bolavé klouby, kondici kompromisní a znovu běhat po kopcích v plynové masce s osmnáctiletými kluky...

Dobře, tak tedy radost – udělám si CPL pilotní průkaz a nalétám praxi, abych měl šanci. Chytnu flek u pobřežní stráže, policejní helikoptéru, pilota u aerolinek nebo si koupím Beechcraft a budu létat s turisty nad Egejským mořem.

Zkusím, zda mě profesionální létání zbaví depresí a osobnostní krize. Fajn plán, jen chybí více než drobný obolus a možnosti. Navíc jsem si nebyl jist, zda je to řešení.

Dobře, tedy se stanu...

Roky se to jen zhoršovalo. Chmurné usínání, chmurné probouzení, chmurné chození po domě, když jsem se v noci probudil a nemohl usnout. Chmurné dny, chmurné hledání důvodů, proč žít. Den za dnem, měsíc za měsícem, rok za rokem.

A nakonec nalezen jediný důvod pro pokračování mého života: POVINNOST ŽÍT. Neboť sebevražda je, z jakéhokoliv lidského, nábožen-

ského, filozofického či libovolného jiného hlediska, zkratka terraprüser.

Povinnost žít je ale hodně mizerná existenční motivace. Postupně jsem se přestal těšit na cokoliv, nic mi nedělalo radost.

Moře už nezpívalo tak nádherně, slunce mělo i v létě tlumený jas, barvy byly šedé, piva a whisky měly nevýraznou plochou chuť a ženský klín nepřinesl žádné potěšení.

Život bez naděje, motivu a světla, jen to nějak přestát, překlepat. Jen čekání, až mě něco sundá, ať už to bude rakovina či kamion na dálnici. Jen čekání, kdy to utrpení jménem život skončí. Pomalá a vleklá agonie bezútěšnosti a bezúčelnosti.

Život je vnímán jako posvátný a drtivá většina lidí po životě baží – je k němu pevně připoutána. Chce žít vší silou svých bytostí a myšlenky na smrt ji děsí. U mě to neplatilo, břímě života mě surově a nesnesitelně tisklo k zemi.

Bloudil jsem bez účelu a naděje a v marnosti, smutku a depresích mrhal časem, který mi byl dán.

Nakonec mě všechny ty důvody, které většina smrtelníků zřejmě není schopna pochopit, začaly směřovat k úvahám, že to skončím sám.

Znal jsem pár sebevrahů – před tím, než to zasekli. Pokoj jejich duším a nechť jsou k nim veškeré soudy milosrdné.

A taky jsem poslouchal řeči těch, kteří je soudili. Těch, kteří nebyli schopni pochopit, že člověk může, opravdu může dojít do takového

duševního rozpoložení, ze kterého už vede jen jedna jediná cesta a není z ní návratu.

Ve finálním stádiu mi chránila život pouze víra a taky láska k mé úžasné a nádherné dcerce, ale ani to pak už nestačilo a nakonec jsem se rozhodl, že i povinnost žít mi může políbit prdel.

Pistole SIG Sauer P226* vypadá lépe zepředu. Ne, fakt necituji manuál výrobce, znalce z oboru, zbraňové estéty či encyklopedii o zbraních.

Tuto subjektivní skutečnost jsem objevil v okamžiku, kdy mi nápad rozsekat se v mém Volvu o dálniční nadjezd nepřišel jako dostatečně zaručující požadovaný, tedy totální výsledek. Zprvce jsou na všech vhodných místech svodidla a zadruhé jsem se bál, že bych to mohl přežít a zůstat na obtíž třeba jako ochrnutý na celé tělo či slintající zelenina s rozmláceným mozem.

Původně jsou všechny zbraně světa vymyšleny tak, aby je člověk držel bezpečnou stranou směrem k sobě a tou kousavou k nepříteli, ať už má tento jakoukoliv formu. Já jsem došel k jiné formě použití, protože...

Mnoho let pekla nabírajícího vyšší a vyšší obrátky. Temnoty, depresí, žádného smyslu, žádné radosti, jen povinnosti.

*) Poloautomatická švýcarská pistole ráže 9 x 19 mm, v tomto případě vyrobená v Německu. Kapacita standardního zásobníku 15 nábojů. Naprosto špičková zbraň, jedna z nejlepších pistolí světa.

Vzpomněl jsem si na nějaký citát: „Znám takové, jako jsi ty. Se smrtí se vyrovnáte, ale se životem to neumíte. Jste srábcí.“

Měl jsem už týden dovolenou – zásobený dostatkem jídla, pití a cigaret jsem nevystřkoval nos mimo hranice pozemku.

Dům stojí v půvabném údolí, všude okolo je les a na sousedy není díky kopcovitému terénu vidět. Seděl jsem na terase situované na jih a přemýšlel.

Překrásný letní večer se proměnil v ještě překrásnější noc plnou hvězd a novoluní, příjemné teplíčko, vzduch omamně voněl létem a cvrčci či jiná havěť vrzali své serenády.

Po strašně dlouhé době jsem byl schopen si to vychutnat a užít. Poslední den života má něco do sebe – už jen z hlediska znovuoživení krásy letní noc.

Zapálil jsem dvě louče s jakousi hmyzoodpuzející náplní, která nezabrala – vypadalo to, že to ty šestinohé okřídlené krvemilné čubky ještě více povzbudilo. Na vyčítavý dopis výrobci už je ale asi pozdě.

Přemýšlel jsem, bilancoval, sumíroval. Posté, potisící, pomilionté. Stejně jsem po těch letech nepřišel na nic lepšího než to ukončit. A co je technicky elegantnější řešení než rychlost 360 m/s a ústová energie 450 J náboje 9 x 19 mm?

Uvažoval jsem nad těmi mnohými, a mnohdy zvláštními případy, kdy sebevražda nevyšla. Někdo se otrávil prášky, a ačkoliv si zvolil chatu

na samotě, kde měl být celý víkend sám, někdo ho za pět minut dvanáct našel. Na člověka, který se chtěl oběsit na půdě, kterému praskl provaz, a když chtěl použít autolano, rupl zcela zdravý nosník krovu, který by ho měl bez problémů unést. Na chlapa, který se chtěl zastřelit a nevyšla mu z revolveru rána, ani druhá, třetí... Ani z pušky, kterou si pak přinesl. Inu, boží cesty!

Jenže já mám šest zbraní, kvalitních a opečovávaných, s různými druhy střeliva – to bych se hodně divil, že by to nevyšlo.

Seru na karmu, na příští životy, na ohleduplnost vůči své duši, na boží a lidské soudy! Seru na to, co si o mně budou lidi myslet! Seru na život, přináší víc bolesti než radosti, víc zlého než štěstí! Nestojí za to!

Seru taky na to se táhnout někam do lesů, udělám to tady, je tu moc hezky, líbí se mi tu a na tom domě jsem nechal ruce.

Je tedy rozhodnuto. Zapálil jsem si další cigaretu a nalil ještě jednu skleničku Laphroaigu.* Vytáhl jsem pistoli z pouzdra a naposledy ji začal čistit.

Laphroaig je skvělý a není to žádná tinktura, jak někteří tvrdí.

A SIG Sauer P226 je právem považovaný za jednu z nejlepších pistolí světa, naprosto vynikající zbraň.

Život stojí za hovno, už abych to zalomil.

*) Vynikající whisky ze skotského ostrova Islay. Údajně existují jen tři druhy lidí – ti, kteří ji nepili, ti, kteří ji nenávidí, a ti, kteří ji milují.

Někde jsem četl, že když si naplním pusu kapalinou a hlaveň opřu zespoda mezi sanice, efekt je zaručený. Měl jsem připravený expanzní náboj, Made in Lapua, Finland. Zkusil jsem to – plná pusa whisky a SIG zespodu. Jo, to půjde. Hodně bych se divil, kdyby se má plešatá hlava nerozprskla po okolí. Nejsem, kurva, žádný zasraný fušer, jsem technik a možná i abstraktní umělec.

A taky jsem pěkně nality. Ale že je tady krásně, vlahý teplý voňavý večer, cvrčci jedou Debussyho, šumění listí, hvězdičky...

Ted', nebo za chvíli? Až za chvíli. Nechat tady skoro plnou lahev mi přišlo jako plýtvání. Tím spíš, že Laphroaig opravdu nechutná každému a možná by ho vylili do trávy či zabavili jako důkaz. To by byla škoda. „Sláinte a buď zdráv, Johnne Campbelle, i vy všichni z té skvělé palírny na Islay.“ Krátce mě zamrzelo, že tam už se taky nepodívám.

Chvíli jsem znovu zvažoval, zda nemám napsat dopis na rozloučenou. Ale pak jsem to opět zavrhl. Co bych tam tak asi psal? Ti, které mám rád, vědí, že je mám rád, a to je nejdůležitější.

Fakt mě to nebaví. Ať si říká, kdo chce, co chce, život stojí za hovno. Už dlouho mi veškerou energii brala nutnost ráno vstát, jít do práce a nasadit si masku výkonného a schopného pracovníka. Byl jsem příšerně unavený, k smrti unavený.

Večer jsem přijel domů, více či méně se opil a šel spát. Ráno nanovo. Víkendy jsem trávil

sám a vytrvale odmítal nabídky svých přátel někam vyrazit.

Šťastný je ten, kdo má přátele, ale nakonec člověk stejně zůstane sám, aby se ze svých personálních sraček vybabral – či nevybabral – sám.

Nikde žádný směr, naděje, smysl... Jó, četl jsem buddhistická pojednání, H. P. Blavatskou, antické filozofy, Konfucia, křesťanský názor na tuto záležitost...

Ale když už to dál nejde? Když člověk každé ráno přemýšlí, proč by tu měl zůstat, aspoň jeden jediný důvod, a na nic nepříjde? Každé ráno, mnoho a mnoho měsíců a roků? Čekat, kdy už to konečně skončí?

Když pocit marnosti a smutek svírá útroby, že nelze ani dýchat?

Co s tím? Co, kurva, s tím?! Proto – ač s určitou lítostí, silným pocitem provinění a těžkým hryzáním svědomí – seru na všechno.

Pomalu dopíjím lahev, kochám se nádhernou nocí, a nechávám si poslední balisticko/hydraulický hlt. Pečlivě zamykám dům, aby ho někdo nevykradl, než mě najdou. Posouvám a natáčím židli, aby to, v co se promění má hlava, neohodilo zeď domu – přes text mého slaboduchého country popěvku nejsem prase.

Nasávám půlnoční letní vůni a naposledy se rozhlédnu. Les šumí a hvězdy vypadají jako stříbrné dírky v černé temnotě. Nádhera.

„Můj Pane, ta planeta se ti povedla. A děkuji ti za tvou lásku, moudrost, ochranu, dary...

A omlouvám se, velmi se omlouvám, hluboce se omlouvám, celou svou bytostí se omlouvám za své chyby a hříchy a za to, co se chystám udělat, ale už to nejde dál. Snad tě příliš nezklamou a snad mě budeš soudit s láskou, když mi vidíš do hlavy a víš, co jsem zač. Je mi to líto, strašně líto, Můj Pane, ale dál už to nedám,“ prohlásím polohlasem a z nejhlubší hloubi své duše, srdce a mysli.

Vyčištěná pistole a hlt Laphroaigu po výstřelu zamezí infekci, zdraví řeším především. Občas mě samotného překvapí, jak jsem vtipný. Možná jsem se měl živit jako komik.

Natáhnu závěr a vkládám náboj do hlavně. Jeden jediný náboj. Zásobníky a střelivo jsou v trezoru – nechci, aby někdo sebral plně funkční bouchačku s dalšími včelami.

Spouštím záchyť závěru – tak důvěrně známý zvuk a zhoupnutí v dlani – a nabírám si plnou pusou whisky. Opírám hlavěň o měkké místo mezi sanicemi. Nepříliš velkým tlakem, abych neaktivoval závěrovou pojistku – SIG má o něco kratší rám než závěr.

Pokládám prst na spoušť a zvyšuji tlak, v hlavě zvláště prázdnou, spíš úplně vymetenou, vnímám jen polibek kovu na kůži.

A pak se ozve ten hlas.